

Treuen l'autoria a un pagès

El *Diccionari de la literatura catalana* d'Enciclopèdia Catalana afirma, com també fan *Enciclopèdia.cat* i el *Nou Diccionari 62 de la Literatura Catalana* (Ed. 62, 2000), que Maria Àngels Anglada, “conjuntament amb Jordi Geli, el seu marit, va escriure *Memòries d'un pagès del segle XVIII*”. El que va fer l'autora, conjuntament amb el marit, va ser editar el text *Memòries d'un pagès del segle XVIII*, de Sebastià Casanovas i Canut, llibre publicat a la “Biblioteca Torres Amat”, col·lecció editada entre el Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona i Curial.

Autor mallorquí negligit

Enciclopèdia.cat desconeix l'existència del poeta, articulista, narrador, traductor i fotògraf Andreu Vidal (Palma, 1959-1998), premi Carles Ribà. La seva obra literària es va aplegar l'octubre passat en un volum (*Obra poètica i altres escrits*, Ed. del Salobre) que fa 520 pàgines. El 2000 es fa fer una exposició de la seva obra fotogràfica al Centre de Cultura Sa Nostra de Palma, obra recollida al catàleg *Andreu Vidal. Fotografies*.

Lolita Bosch fa volar coloms

Lolita Bosch (*La família del meu pare. Una novel·la*, Ed. Empúries) diu que el 1906 un globus aerostàtic va volar per primer cop per damunt de Barcelona. Aquell any es va fer un viatge amb globus de Barcelona a Perpinyà i, lògicament, abans calia haver fet més enlairaments i més viatges des de Barcelona. A Barcelona es fa el primer enlairament d'un globus el 1784, quan feia un any que els Montgolfier n'havien fet volar un per primer cop a París.

Evangelitzen a mitges

Evangelitzar, manté el DIEC2, indica “instruir en la doctrina de l'Evangel·li”. Però, normalment, té el sentit de “convertir al cristianisme”, com recull el GD62.

Apareix un volum de memòries pòstum de Romeu i Figueras, amb més reflexions, retrats i perplexitats

Un any abans de morir-se, el filòleg i poeta Josep Romeu i Figueras (Òdena, Anoia, 1917 - Barcelona, 2004) va publicar un *Quadern de memòries*. Lliurat l'original a l'editor, va continuar recordant i reflexionant; i, també, anotant aquells nous fets, protagonitzats per ell o no, que, al seu entendre, calia reportar. En morir-se, les anotacions, escrites sense l'ordre cronològic de les memòries, arribaven a 200 pàgines. Són les que han donat peu al llibre *Dietari sense dates. Reflexions i notes*, editat, com les memòries, per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

La serenor que va presidir els darrers anys de la vida de Romeu, diu Miquel Batalla al pròleg, presideix el to general del llibre “i, al meu entendre, és l'origen de les millors pàgines, dels moments més suggerents i més tendres de tota l'obra”. Romeu, afegeix, evoca amb indissimulat afecte familiars, amics, col·laboradors i companys de feina i assenyala també, amb educat desdeny, alguns dels personatges que no varen comportar-se amb l'honestedat i la generositat que ell n'esperava. Però, a més del poder evocatiu, les anotacions són una mostra de l'exquisit gust literari del filòleg, un dels estudiosos de més àmplia, clarivident i profunda visió de la literatura catalana. Això l'ha mogut a exposar-hi certes perplexitats.

Després d'explicar els motius que l'han portat a ampliar les memòries i les reflexions, i de parlar d'un tema que el fascinava, el de l'oralitat i l'escriptura, apareix un raonat comentari sobre l'escepticisme que li havia provocat la dominant periodització de la literatura contemporània, que al títol de l'article anuncia que és qüestionable però que demostra defectuosos. Romeu acusa Joaquim Molas –sense esmentar-lo– i el seus deixebles d'haver construït els períodes de la nostra literatura contemporània damunt bases i raons diverses, no sempre prou coherents, amb uns resultats desorientadors. Així, el modernisme no és ni prou definit ni prou clar, i critica que es fiquin al mateix sac autors com Maragall, Zanné o Casellas. Tampoc no veu prou clar “allò que se'ns diu sobre el Noucentisme”, ni pot ocultar el seu “desconcert davant el mot sorprenent de postsimbolisme”.

L'atzar biològic ha fet que el recull es clogui amb una altra perplexitat, la dels *imparables*. Entre més raons, perquè, diu, la diversitat entre ells en el poetitzar, raonar i concebre la poesia és palesa i notòria. I perquè “no sé amb exactitud què vol dir el mot *imparables*: que no es paren, i, sobretot, que no els podran mai parar en el seu camí reivindicatiu de tota la poesia catalana? O és, simplement, un joc verbal per cridar l'atenció i fer-se notar? No crec que per aquí, amb tals procediments, arribem a bon port, que d'altra banda certament ho necessitem”. Si el filòleg fos viu, li diríem: “Senyor Romeu, potser no arribarem a bon port, però ells sí que creuen que hi han arribat, que és el que va motivar Hèctor L. Bofill a cridar ‘Som imparables!’ –origen de tot plegat– en obtenir el premi Pla.”

Josep Romeu i Figueras va escriure un segon volum de records i reflexions, *Dietari sense dates*, que ara s'edita.